

LBRIS

We know
books

Corina Militaru

Matei și oglinzile fermecate

CUPRINS

1. Cerșetorul și Tărâmul Nefricilor	7
2. Misiunea nefricilor	18
3. Fiorosul Rosto.....	28
4. Pastila pentru frică	38
5. Fuga.....	48
6. Lupta cu Rosto.....	56
7. Despărțirea de nefrici	66
8. Pădurea Mișcătoare și profeția copacului înțelept	80
9. Tor	89
10. Șireata Egra	98
11. Păcălirea Egrei.....	108
12. Alungarea Egrei	119
13. Despărțirea de Pădurea Mișcătoare	128
14. Pia și Ținutul Apelor Curgătoare.....	137
15. Călătoria	146
16. Isa și picăturile exploratoare	154
17. Întrecerea și Toboganul	163
18. Cascada și despărțirea de picături	173
19. Aproape de Băiatul Pierdut.....	182
20. Camera cu oglinzi	193
21. Întoarcerea acasă.....	203

CERȘETORUL ȘI TĂRÂMUL NEFRICILOR

Matei se pregătise cu zel să-l înfrunte pe Narcis. Toată după-amiaza trecută, închis în camera lui, repetase o mișcare de karate învățată de pe YouTube. Iar și iar, până simțise c-o stăpânește suficient de bine ca să se apere de colegul lui. Cu toate acestea, de dimineață, când ajunsese la școală și dăduse nas în nas cu acesta, înghețase pe loc. Tot curajul pe care și-l făcuse, imaginându-și cum avea să-l pună la pământ dintr-o singură lovitură dibace, îl părăsise. Mâhnit, se strecurase în banca lui și acolo rămăsese până la sfârșitul orelor, străduindu-se să pară invizibil. Să se ferească din calea lui Narcis și a prietenilor lui, însă tot nu scăpase. Tăbărâseră toți pe el cu glumele lor răutăcioase, în fiecare pauză.

Acum, la terminarea orelor, profită de faptul că acei băieți nu erau atenți la el și se grăbi să-și strângă lucrurile, apoi plecă tiptil. Cu inima cât un purice, reuși până la urmă să iasă neobservat din curtea școlii. Își continuă drumul tot privind peste umăr, ca nu cumva Narcis și ai lui să-l urmărească. Nu-i văzu. Precaut, mai trase cu ochiul în spate de câteva ori, iar când se convinse că nu mai era niciun pericol, răsuflă ușurat. Scăpase ca prin urechile acului. De ei, dar nu și de restul problemelor. Doar ce luase iarăși o notă proastă, iar mama lui se supăra tare rău când afla astfel de vești. Nici nu-și dădea seama cum de bolborosise atâtea prostii în fața învățătoarei. Parcă i se ștersese memoria de tot. Nu mai știuse nimic, deși își învățase lecția. Și ce-l mai certase doamna! Că s-a culcat pe-o ureche, că nu era atent, că o să-i cheme mama la școală... Toate spuse în fața clasei, de-i venise să intre în pământ de rușine. Și, știa

sigur, necazurile nu se încheiaseră. Continuau acasă pentru că trebuia să-i spună mamei și... mai mare încurcătură nici că se putea. Toate îi mergeau prost.

Încruntat, mări pasul. Voia să ajungă mai repede în camera lui – singurul loc unde se simțea bine. Și din ce se apropia de casă, din aia se posomora mai rău, până când dădu în plâns. Din cauza lacrimilor nu mai văzu nimic împrejur. Nici oameni, nici drum, nimic, nimic. De fapt, nici nu-l mai interesa pe unde călca. Deodată se împiedică de ceva și căzu. *Narcis mai lipsea!* gândi imediat, imaginându-și că acesta îl ajunsese totuși din urmă. Cu nasul în praf, pentru a nu știu câta oară, aștepta resemnat să audă hohote de râs răutăcioase. În schimb, auzi o voce puternică și totodată caldă:

— De ce nu te uiți pe unde calci?

Încă întins pe jos, căci nu avea curajul să se ridice, căută să descopere cine îi vorbea. Era bătrânul cerșetor cu înfățișare îngrozitoare pe care, precaut, îl ocolea de obicei. În fiecare zi, vreme bună ori rea, acel om cu față nerasă, foarte slab, zdrențăros, dar destul de curat, stătea pe trotuar, întotdeauna în același loc, sprijinit de gardul unei case. Și mereu îl privea insistent, într-un fel straniu, cu ochii lui scânteietori. Ca două stele imense, strălucind pe un cer ca smoala. Simțea în ceafă acea uitătură mult timp după ce-l depășea. De fiecare dată grăbea pasul, simțea nevoia să se distanțeze cât mai repede de necunoscutul ciudat, de parcă s-ar fi ferit de un mare pericol.

Acum, însă, ca prins într-o capcană, încremeni cu toate că ar fi vrut să fugă mâncând pământul. Dar pur și simplu era paralizat de frică și necăjit pe lacrimile care-i curgeau întruna. Bătrânul, uimitor de sprinten, fu într-o secundă lângă el, îl săltă de subsuori direct pe picioare și apoi, ținându-l strâns de mână, îl liniști:

— Nu mai plânge, imediat vei uita orice necaz.

Și nu-și termină el bine vorba, că un fuior de lumină se încolăci în jurul lor, apoi se ramifică, precum o iederă, și înghiți într-o secundă lumea de jur împrejur. Stradă, oameni, case, mașini, absolut totul se topi ca prin minune într-o ceață sclipitoare. În acea prefacere parcă și Matei lepădă o haină strâmtă și incomodă, simțindu-se deodată altfel. Nu putea defini schimbarea, însă îi era nespus de bine. Relaxat și ușor cum nu mai fusese de mult. Cerșetorul avea la rândul său o altă înfățișare. Drept și foarte îngrijit, acoperit cu o pelerină din care ieșea un abur argintiu, semăna cu un împărat bun. Cu plete albe mătăsoase, fața curată și caldă, care îi strălucea într-un fel aparte – de parcă ar fi fost luminată dinăuntru –, își mângâia barba deasă, tot albă, zâmbind întruna. Doar ochii erau aceiași. Fermecat de strălucirea lor, băiatul nu mai putu să-și plece privirea, așa cum obișnuia să facă în ultimul timp, din cauza timidității și fricii. Studia ca vrăjit, când acel personaj de basm, când norul de lumină ce-i adăpostea și – nici el nu știu de ce – se porni deodată să-și depene povestea. Să-i mărturisească celui necunoscut ceea ce nu dorise până atunci să-i destăinuie nici mamei lui, deși ea îl tot iscodise. Bătrânul ascultă răbdător, fără să-l întrerupă, și într-un târziu, mult după ce ultimul sunet se stinsese, rupse tăcerea, întrebând blând:

— Cere-mi doar și te voi ajuta. Care ți-e dorința cea mai mare?

— Să fiu ca ei, răspunse dintr-o suflare Matei.

Nu-i venea a crede că acel bătrân dorea să-l ajute. Îl credea în stare să facă minuni. Doar ce-i demonstrase că era înzestrat cu puteri deosebite, așa că n-ar fi fost mare lucru pentru el să-l transforme într-un copil puternic. Nu trebuia decât să pocnească din degete și gata! Inima îi bătea cu putere în timp ce aștepta răspunsul bătrânului.

— Hmm... mormăi acesta nu prea încântat, asta nu-i greu.

— Atunci, se însufleți băiatul, mă înveți să mă bat?

— Ești sigur că asta vrei?

— Da, sunt sigur, se repezi Matei să explice, pentru că trebuie să-l înving pe Narcis. El este capul, de el ascultă toți ceilalți și, odată înfrânt, eu îi voi lua locul. Voi fi cel mai tare.

— Poate da, poate nu, cine știe... spuse gânditor bărbatul.

Nerăbdător să obțină ceea ce voia, băiatul nu-l mai așteptă să continue, ci îi ceru încăpățânat:

— Fă-mă puternic, știu eu mai bine cum este acolo, în lumea mea.

— Simplu ca bună ziua, păru resemnat bătrânul, dar ia să vedem întâi...

Nu spuse ce anume, ci trecu la treabă. Surâzând din nou cu un înțeles ascuns, rupse fâșii de lumină dimprejur, ca dintr-o vată de zahăr uriașă, și le adună la un loc între palme. Făcu un ghem pe care îl învărti domol, bolborosind monoton un descântec tainic până când acesta se transformă ca prin farmec într-o oglindă mare cât el, apoi îl pofți să se privească. Matei se codi – doar se mai văzuse de atâtea ori! Ce putea să afle mai mult decât știa? Oricum nu se plăcea deloc. *Ce-am cerut eu, și ce-mi dă!* gândi cu ciudă și, dacă ar fi fost mai îndrăzneț, ar fi făcut țândări acel obiect inutil. Totuși, bătrânul îl privea atât de cald încât nu putu să-l refuze și, ușor iritat, sfârși prin a-i face pe plac. Cu greu, se postă în fața oglinzii și imediat auzi o șoptă, venită parcă dinăuntrul ei: *Împrietenește-te întâi cu tine!* Cu toate că-i venea să râdă de o asemenea idee, năstrușnică după capul lui, fu totuși curios să-l descopere pe cel care îi vorbea din oglindă. Și pentru o clipă se văzu pe el altfel. Calm, încrezător, parcă mai lat în spate, hotărât, cumva era așa cum și-ar fi dorit să fie. Dar doar pentru o clipă, căci imaginea se tulbură iute, iar după ce se limpezi din nou,

se văzu pe el așa cum se știa dintotdeauna. Dezamăgit că bărbatul părea că-l duce cu vorba, refuză să se mai privească.

— Ce să văd, îl întrebă supărat, nu-i nimic nou. Asta știam și eu, fără să-mi spui tu, dar eu vreau...

— Uită-te cu atenție, îl îndemnă bărbatul, ai ce vedea!

— Mă uit, șiiii? Nimic! Ba da, mă văd pe mine, dar tot nu-mi place de mine.

— Nu te grăbi, privește cu atenție și vei vedea mai mult.

— Nu, eu vreau să mă ajuți, aproape că dădu el în plâns, așa ai spus, că o să...

— Asta fac acum, dar trebuie să ai încredere în mine. Hai, caută-te în oglindă, cu mare atenție. Concentrează-te, șopti el, hai, concentrează-te...

Bătrânul continuă să-l încurajeze, murmurând aceleași cuvinte, cu glas din ce în ce mai scăzut, iar Matei, ca vrăjit, se calmă, apoi uită de tot ce i se întâmplase ori tocmai i se întâmpla, concentrat doar pe apa clară a oglinzii. Și privi, tot privi, până când începură să-l usture ochii, iar imaginea se încețoșă. Clipi de câteva ori, însă aceasta nu se limpezi decât puțin. Deodată nu mai știa cine era dincolo. El sau poate alt băiat. Unul care îi semăna foarte bine și totuși era diferit. Așa avea impresia. Și-l atrăgea ca un magnet. Tare ar fi vrut să se lămurească, însă aburul acela ca o ceață îl împiedica. Stârnit, își apropie fața de oglindă până la câțiva centimetri, dar nu-l ajută cu nimic. Atunci șterse oglinda cu palma, gândind că poate era doar aburită, dar își trase mâna iute, în parte speriat, în parte uimit și încântat. Atinsese o suprafață moale și catifelată. Își reveni imediat și, de curios ce era, o înțepă ușor cu degetul, iar acesta îi trecu dincolo. Dispăru ca și cum nu l-ar fi avut niciodată. Și-l retrase repede și, contrariat, îl privi pe bătrân. Acesta, însă, zâmbea misterios în continuare, fără să spună nimic.

— Cine este? arată băiatul către silueta din oglindă.

- Băiatul pierdut.
- Parcă m-ar chema... șopti Matei vrăjit.
- Vrei să-l cunoști? îl întrebă bătrânul cu imensă blân-dețe. Poți trece dincolo, să știi.
- Poot? se minună băiatul.
- Da, tu alegi! Eu te voi ajuta indiferent ce vei decide. Deci, vrei?
- Da, răspunse Matei pe nerăsuflăte, vreau.

Nu mai stătu nicio clipă pe gânduri, ci intră pur și simplu în oglindă. Simți cum acel material ciudat îi mângâie tru-pul, apoi, pe neașteptate, fu prins într-un vârtej format din senin. Acesta îl sorbi cu putere, îl învărti de nu mai știi de el și-l purtă în necunoscut. Pentru câteva clipe, pentru că se opri la fel de brusc cum pornise. Împrejurul băiatului se așternu liniște. Atâta liniște, că-i țiuiau urechile. Vru să cerceteze locul unde ajunsese, dar nu fu în stare să vadă nimic, căci se învărtea pământul cu el. Prea amețit de vârtej, închise ochii și stătu complet nemișcat. Avea impresia că dacă ar mișca, fie și un pic, ar leșina. După un timp, nu-și dădu seama dacă mult ori puțin, își reveni și îndrăzni să deschidă ochii. Voia să-i ceară explicații bătrânului, dar ia-l de unde nu-i. Dispăruseră, atât el, cât și oglinda. Singur și dezorientat, încercă să se miște, însă nu putu. Căută repede să vadă ce-l ținea și abia atunci sesiză că atârna, prins într-un fel de ciorap uriaș, deasupra unui hău. Ciorapul acela era făcut dintr-o țesătură rară, moale, care totuși îl cam strângea. Din toate părțile. Înțelese imediat că nu are cum să iasă din el și, speriat, studie cu atenție locul, sperând să găsească o scăpare. Dedesubtul lui părea a fi un gol imens, iar deasupra nu putea să privească, pentru că, orice ar fi fost sus, strălucea puternic și-l orbea. Și totuși, în mod curios, acea strălucire nu ajuta ca locul unde poposisese să fie bine luminat. Acolo unde se afla el, lumina era palidă, dar se obișnuie cu ea și putu să studieze mai departe. Observă că de la acel ciorap porneau niște fire

groase, prinse la celălalt capăt pe niște pereți de piatră. Pereți care îl înconjurau din toate părțile. Oricum își răsucea capul, vedea numai piatră lucioasă, stropită cu o mulțime de puncte albe. În rest nu era nimic, ceea ce-l îngrijoră rău de tot. Captiv în acel loc straniu, băiatul intră în panică. Dădu să-l strige pe acel cerșetor sau ce-ar fi fost el, dar nu știi cum. Își dădu seama că nu știe nici cum îl cheamă și nici cine este de fapt. Că se lăsase păcălit și mai ales că, fără măcar să clipească, nesocotise toate sfaturile mamei: să nu se încreadă în străini, să nu plece departe de casă, să... Uitase pur și simplu sau, poate, acel om îl vrăjise cumva, iar acum, când se trezise, era prea târziu. Răspunsese pripit că vrea să treacă dincolo, fără să se întrebe ce-ar putea fi acel dincolo, iar acum regreta nespuse de mult.

- Gata, vreau înapoi! strigă el cât putu de tare.

Spera că bătrânul era doar ascuns pe undeva și-i va răspunde. Îi promisese, îl auzise clar, că-l va ajuta indife-rent ce va alege. Atunci, nu trebuia decât să-l anunțe că s-a răzgândit. Era convins că, știindu-i dorința, ar face el o scamatorie și l-ar aduce înapoi acasă. Dar nu se întâmplă nimic.

- Tu n-auzi, întră el în panică, vreau acasă... M-ai păcălit, continuă să strige din ce în ce mai agitat, însă nu-i răspunse nimeni.

Părea că nimic în afară de glasul lui nu va tulbura vre-o dată liniștea stranie din acel loc. Și i se făcu și mai frică. Încercă din nou să iasă din ciorap, dar nu putu decât să-și miște puțin picioarele și mâinile. Doar capul îi era liber, însă asta nu-l ajuta cu nimic. Se străduie să apuce cu mâinile țesătura și să tragă de ea. Să se elibereze puțin câte puțin. Nu izbuti și atunci, foarte nervos, se zbătu din tot trupul, doar-doar o rupe țesătura cumva, până când obosi și renunță. După ce-și trase sufletul, țipă iarăși la bătrân:

- Du-mă imediat înapoi...
- Nu există înapoi, îi răspunse o voce subțirică.

Matei căută să vadă cine îi vorbește, însă nu văzu pe nimeni.

— C-cine ești? Și de ce te ascunzi?

— Aici sunt! răspunse acea voce.

Imediat, băiatul simți o pișcătură pe brațul stâng și-și întoarse privirea în acel loc, dar tot nu-l descoperi pe vorbitor.

— Ba nu, sunt dincoace, se pițigăie acea ființă.

Pișcat de data aceasta de piciorul drept, băiatul, iritat, dădu să-l alunge pe cel care-l necăjea, uitând că nu putea să-și ridice mâna. Icni ușor, apoi se lăsă păgubaș. Căută să-l vadă, însă nici asta nu putu, așa că, înciudat și enervat de acel joc, se răsti:

— Ori te arăți, ori...

— Ori ce? se auzi vocea foarte aproape de nasul lui.

Atunci, Matei văzu. La câțiva centimetri de nasul lui, o ființă care semăna foarte bine cu un păianjen. Puțin mai mare decât un bob de mazăre, alb, perfect rotund, cu ochii ovali, foarte mari – aproape că era numai ochi –, clipea vesel:

— Vezi, nu eu mă ascundeam. Tu nu erai în stare să mă observi pentru că, văd bine, nu prea stai bine cu atenția.

Spuse acestea, apoi se așeză pe nasul băiatului, iar acesta ca să-l poată urmări trebui să privească cruciș.

— Oo, ți s-au lipit ochii, ți-pă micul păianjen, ce urâat ești!

— Bine că ești tu frumos, ripostă Matei, dă-te de pe nasul meu!

— Aa, scuze, de-aia priveai așa. Nu mi-am dat seama, gata, am plecat.

Se lăsă să alunece spre vârful nasului, își dădu drumul și rămase atârnat de un fir extrem de subțire, apărut din nimic. După aceea urcă, parcă mâncându-și firul, și se opri

undeva la o lungime de braț de ochii lui Matei. Abia atunci putu să-l studieze mai bine. Îi observă mai clar ochii de cărbune, sesiză și că nu avea nas – sau era prea mic și trecea neobservat. În schimb, avea o gură foarte mare, arcuită tot timpul a zâmbet, întinsă de la un ochi la altul, iar din ea părea că se deapănă acel fir. Acel păianjen îi păru și straniu, dar și simpatic.

— Ce caraghios ești, se minună el, cum te cheamă?

— Nef mă cheamă, iar tu ești Matei, știu.

— Știi?

— Da, toți te cunoaștem.

— Tooți, fu băiatul uimit, adică sunteți mai mulți așa ca tine?

— Oo, da, cât vezi cu ochii. Un întreg ținut...

— Ținut? Ce ținut?

Nef întâi se umflă mândru, gata să plesnească, apoi răspunse plin de importanță:

— Ținutul Nefricilor, spuse el rar și apăsător.

Auzind numele acelui ținut, băiatul izbucni în râs. Atât de nostime i se părură și denumirea ținutului, și personajul din fața lui. Lui Nef, însă, nu-i plăcu reacția copilului și continuă, strângându-și gura a ciudă:

— Râzi degeaba, noi suntem foarte tari. Poate nu pricepi, dar vorbim aici despre un ținut al neînfricaților, așa mai pe înțelesul tău. Și, ca să știi, eu sunt cel mai important...

— Și eu, îl întrerupse un alt păianjen, asemănător lui, care, tot atârnat de un fir, apăruse de niciunde lângă el.

— Ah, da, și fratele meu, chicoti Nef parcă rușinat, el este Efi... Este și el important, dar fie vorba între noi, veni Nef pe urechea băiatului ca să nu-l audă fratele său, eu sunt primul...

— Te aud, să știi, spuse Efi.

Prins cu mâța în sac, Nef reveni la locul lui și, puțin fâstăcit, continuă:

— Da, sigur, amândoi suntem foarte importanți pentru că avem puteri și toți ceilalți, dar absolut toți, ne ascultă.

Derutat și totodată amuzat, Matei privi câteva secunde când la unul, când la celălalt, neștiind dacă să-i ia în serios sau nu. Mai degrabă îi venea să râdă de acele ființe simpatice. Totuși, amintindu-și că se afla într-un loc complet necunoscut, foarte departe de casă și de mama lui care probabil era deja îngrijorată de absența lui, îi cam pieri cheful de distracție. Voia neapărat să plece, așa că încercă din nou să se miște, însă fără niciun folos. Ciorapul acela nu-l lăsa și pace. Revoltat, fără să mai judece clar, se zbătu bombănind întruna. De ciudă își vărsa nervii pe nefricii care, în tăcere, îl fixau cu ochii lor mari:

— Ce vă uitați așa la mine! Țipă la ei.

Îi păreau nedumeriți de strădaniile lui de a se elibera, ceea ce-l intrigă. În definitiv, cui i-ar fi plăcut să fie înfășurat așa! Totuși nu-și bătu capul să-i înțeleagă, i se păru mult mai important să se elibereze. Cum toate eforturile lui erau în zadar, porni să-l cheme din nou pe bătrân.

— Cerșeto...

— Îl strigi degeaba, ieșiră brusc nefricii din muțenie, parcă nemulțumiți de gălăgia făcută de copil, odată ce Ogli te-a trecut pragul, așa rămâne.

— Ogli?

— Da, așa îl cheamă pe bătrânul cu plete albe. Și este Mai Marele Lumilor.

— Nu și al lumii mele, răspunse înțepat băiatul.

— Ce știi tu! i-o întoarse Nef.

— Știu că vreau înapoi, asta știu!

— Nu există înapoi... spuse Efi.

— Doar înainte, completă Nef.

— Dar vei ajunge înapoi... îi luă vorba fratele său. Înapoi, însă nu chiar înapoi...

— Lasă-mă să spun eu, își pierdu răbdarea Nef, îl zăpăcești.

Nu prea mulțumit, Efi amuți și se trase puțin într-o parte, lăsându-și fratele să continue.

— Vei ajunge de unde ai plecat, explică solemn acesta din urmă, dar nu chiar acolo, pentru că vei fi schimbat. Acum înțelegeți?

Complet zăpăcit, Matei tăcu preț de câteva secunde. Încerca să priceapă ceva din vorbăria nefricilor. Nu reuși, ba mai mult simți că-și pierde timpul cu ei, ceea ce-l supără și mai tare.

— Nu, se răsti la ei, n-am înțeles și nici nu mă interesează.

— Dar de ce te-ai supărat, noi nu vrem decât să te ajutăm. Ogli ne-a rugat...

— N-am nevoie de voi, plecați de aici!

— Hmm, dar noi suntem la noi acasă, răspunse Nef, cum să plecăm? Tu ești în vizită și, știu, ți-e frică, dar, uite, ai ajuns unde trebuie. Te vom ajuta să devii neînfricat. Așa ca noi.

— Eu nu sunt fricos, se revoltă băiatul, vreau doar să mă întorc acasă, dar nu pot să mă mișc, se zbătu el demonstrativ.

— Păi, râse Efi, noi te ținem...

— Daa, interveni și Nef, am țesut o plasă care să te țină...

— Vooi, se răsti copilul, dați-mi drumul imediat!

— Ești sigur că asta vrei? Întrebară nefricii în cor.

— Daa, Țipă Matei nerăbdător.

Ei îi îndepliniră imediat dorința, însă odată eliberat, Matei nu putu să plece, după cum i-ar fi plăcut, ci căzu în gol.